

54011345-3	03/07/2016	ידיעות אחרונות - 24 שעות	עמוד 10	1/3	25.48x35
פרופ' יולי תמירמכללת שנק - 1988					

תכירו: הכישרונות הכי מבטיחים של תעשיית האופנה הישראלית

10

על מסלול הזינוק

תכירו את הכישרונות הכי מבטיחים של תעשיית האופנה שלנו. סהר שלו היה בתצוגת הגמר של בוגרי בית הספר שנקר וסימן את המעצבים שעשויים לכבוש את העולם בשנים הקרובות. התצוגה הייתה מפגן מלא תעוזה וביטחון, וגם במקרים שבהם הקולקציות היו מוגזמות מדי, בלט הפוטנציאל לעתיד. יש למה לחכות

אופנה | סהר שלו

צילומים: רפי דלויה, רון קדמי

המחלקה לאופנה בבית הספר **שנקר** לא הייתה יכולה לבקש מתנה מוצלחת יותר מהידיעה על דירוגה במקום ה־9 ברשימת בתי הספר לאופנה הטובים בעולם, ממש לפני תצוגת הבוגרים. הכוח, הרצינות, הביטחון בתלמידים שלה ובקולקציות ניכר גם במהלך הערב, עת צעדו הרוגמניות והרוגמנים על המסלול והציגו את התעודה האמיתית של בית הספר – כישרון, תעוזה, יצירתיות וחזון. במובן הזה, התצוגה הוכיחה שישראל היא מעצמה, למרות רבריה של **יולי תמיר**, נשיאת בית הספר, ש"ישראל היא לא מקום קל לעשות בו אופנה".

35 הבוגרים של המחלקה הצליחו להציג קולקציות מע־גיינות ועשויות היטב. מי שרצה לסמן בהם טרנדים יכול היה בקלות לראות את רוחו של המעצב הבלגי מרג'אלה מרחפת על פני המים, עם קולקציות רבות שעסקו בפירוק ובהרכבה של פריטים מחויטים, בניסיון להתעסק בצלליות ובבגדים כארכיטקטורה של מרחב ושל נפחים, בניסיון להטעין את המסחרי באישי עם איורים, כיתובים ביד ובקריעה, פרימה וחיבור מחדש של בגדים, וברוח כללית שנשבה מהרבה קולקציות.

אחת הקולקציות הטובות הייתה של זוכה פרס לייטרסדורף, עמיר מרק, שהצליח לקחת את סיפורו האישי – לוחם סט"ל שנשא על גופו חגורת הצלה אישית – לא־מירה אופנתית מבריקה תוך שימוש בחגורות הצלה מברדים מתנפחים שהקיפו את הרוגמניות שלו והפכו לאקססוריו שהשתלבו בפריטים מחויטים־צבעוניים והצליחו להיות פיסוליים ואופנתיים בעיקר בגלל הצלליות המוזרות והמ־שמעות החדשה שנוצקה לבגד כמגן אופנתי. כמו בהרבה קולקציות אחרות, ניכר שמרק התאהב מדי ברעיון שלו וגרש אותה יתר על המידה עם רצועות וכיתובים כמו "שביר". כאמור, רוחם של המעצבים הבלגים לא נעדרה מהת־צוגה, עם עיסוק מתמשך בפירוק והרכבה של פריטים, בניסיון לחקור מהו בגד מחויט ובניסיון לחבר באופן חדש בגדים לגוף תוך עיבוד המידע של מהו בגד ואיך הוא יוצר צללית ונפח. השאלה אם זה נעשה בהשפעת רוח הזמן, או אם זהו הכיוון שאליו מוליך בית הספר את תלמידיו נשארה פתוחה, כי לפעמים הקולקציות הצליחו להטעין את הפירוק הזה בצירוק אופנתי, ולפעמים הן נותרו ברמת הניסוי הסטודנטיאלי.

הקולקציה של טל רוזנפרב הוכיחה בגרות ועידון והייתה על טהרת האדום, עם בגדים שהפכו לנישאים על הגוף ולא נלבשים עליו, עם פריטים כמו מעילי טרנץ' או ז'קטים שהפכו את הגוף לקולב אנושי שעירער על התפיסה של בגד כממלא פונקציה בלבדית של כיסוי. במקומות אחרים, כמו בקולקציה של דני דניאל, הפירוק וההרכבה האלה נראו מאולצים וילדותיים (אולי בכוונה) עם משחקים גיאומטריים של צורות הנרסיות שנראו כמו ציטוט ישיר מרי לקולקציות של המותג הצרפתי ז'קמוס. כמו גם בקולקציה של מרינה מור, שהשטיחה את הבגדים שלה, שנעשו בהשראת סריקות התיקים בשרה התעופה, ויצרה משחק צבעוני – אבל שטחי גם בניסון האינטלקטואלי שלו – של קולקציית נשים שפי

רמה וחיברה את הבגד על התפר שבין תלת־ממד לדרו־ממד. עוד ניסיונות אוונגרדיים של פירוק והרכבה אפשר היה לראות אצל דיה דוירובסקי, שהתעסקה בבגדים שנעו על הציר של כושר וריחוף, דיגום חופשי מול מחויט, ומשחק ויזואלי מרשים של טקסטורות קלאסיות כמו שיני כלב. התוצאה הסופית, שנראתה מוזרה במובן הטוב של המילה, הצליחה להטעין את הגוף בכיווצים ובהרחבות טקסטיליות שנראו מסקרנות.

משחקיות ועולם הילדות היו טרנד בולט בתצוגות של הבוגרים השנה. רועי דרהי הציג קולקציית גברים מרשימה שחיברה בין גמדי הגינה הקיטשיים לפרטי צבא ממלחמת העולם הראשונה, והצליחה להגיד משהו על גברים, חיילים וילדים בנשימה אחת שהיו לה תנופה עיצובית, חוש צבעוני מוצלח וידע טכני והיסטורי הקשור במסורת של בגדי גברים. קורל סימנוביץ' התעסקה גם היא בגיבורת ילדות, הפעם בילבי, שהתבססה על משחקי צבעים וטקסטורות מוצלחים במיוחד ופיתוחי סריגה יפהפיים. אביגיל קורן יצרה קולקציה בעלת צבעוניות פסטלית חיוורת, שאלה חיברה גם איורים ילדותיים עגמומיים, ואילו אילן פלג השתמשה בשקית הניילון כדי ליצור קולקציה ממוחזרת ושמחה עם פרצופים גדולים וסוריאליסטיים שנראו יל־דותיים ומפלצתיים כאחד.

אלינה ינובר הייתה קודרת יותר, והציגה קולקציה קו־נספטואלית בהשראת לילות הקוטב עם בגדים מיסטיים כמעט, שחורים ואפלים שנשענו על המחויט והציגו פלטת צבעים מונוכרומטית יפה. גם אביתר מאייר ויתר על הצבעים והציג קולקציה לבנה, כמעט קינקית בחומרים העשירים שלה, שעסקה ביחס ללבקנים באפריקה ונראתה כמי שמאחוריה עומד מעצב הבטוח בטביעת היד שלו ובטכניקות שעומדות מאחוריה.

למי שישב לאורך התצוגה, ניכר היה שהסטודנטים מנסים לבלוט ולהגזים בלי שיר מכוונת מיתנה אותם, וחבל. לכן מעניין היה לראות קולקציות שקטות יותר, וצעקניות פחות, כמו כאלה של ניל ברוש שנעשתה עם בדים בצבעי הסוואה שקטים ויפים, ניב קרן עם קולקציה מחויטת שבמרכזה החליפה הגברית ומעיל האופנועים ושילוב של חבלים ותרמילי רובה, ואלרי שימחוביץ' עם קולקציה עדינה של קיפולים ושכבות, קיאן פרנקפורט עם סריג אדום מנצח, או סי אלמקייס בקולקציה שגם היא עסקה בפירוק והרכבה ונראתה שלמה ושקטה.

הווירטואוזיות של הרבה מהקולקציות לפעמים עייפה את העין האנושית. הרבה מהקולקציות היו עמוסות מדי, עם כיתובים ליטרליים ותוספות מיותרות שהפכו אותן מוגזמות ללא צידוק. דווקא בשקט של חלק מהקולקציות, בביטחון של הפריטים להגיד את מה שיש להם להגיד בלי לצעוק – היה טמון הרבה מהכוח של הבוגרים.

קורל סימנוביץ'

22.73x33	2/3	עמוד 10	ידיעות אחרונות - 24 שעות	03/07/2016	54011373-4
פרופ' יולי תמירמכללת שנק - 1988					

רועי דרהי

שחר אבנט

קיאן פרנקפורט

טל רוזנברג

14.52x22.46	3/3	עמוד 11	ידיעות אחרונות - 24 שעות	03/07/2016	54011379-0
פרופ' יולי תמירמכללת שנק - 1988					

אילן פלג

